

- 4) W wypadku gdy skarżącej należy sądownie przyznać prawo do dodatkowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji, powstaje pytanie, czy pkt 3 sentencji wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 28 kwietnia 2014 r., C-191/14, należy interpretować w ten sposób
- a) że międzysektorowy współczynnik korygujący określony w art. 4 i załączniku II do decyzji 2013/448/UE ma zastosowanie w pierwotnej wersji do przydziałów na lata 2013–2020 ustalonych przez właściwy organ państwa członkowskiego przed dniem 1 marca 2017 r., oraz
 - b) że międzysektorowy współczynnik korygujący określony w art. 4 i załączniku II do decyzji 2013/448/UE podlega zastosowaniu w pierwotnej wersji do dodatkowych przydziałów na lata 2013–2017 przyznanych sądownie po dniu 1 marca 2017 r., oraz
 - c) że międzysektorowy współczynnik korygujący określony w art. 4 i załączniku II do decyzji 2013/448/UE ma zastosowanie w pierwotnej wersji decyzji 2017/126/UE do dodatkowych przydziałów na lata 2018–2020 przyznanych sądownie po dniu 1 marca 2017 r.?

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 130, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budai Központi Kerületi Bíróság (Węgry) w dniu 4 maja 2017 r. – VE/WD

(Sprawa C-232/17)

(2017/C 256/03)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Budai Központi Kerületi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VE

Strona pozwana: WD

Pytania prejudycjalne

1. W odniesieniu do wykładni możliwości zapoznania się ze wszystkimi warunkami, o której mowa w motywie dwudziestym dyrektywy 93/13⁽¹⁾, i wymogu jasnego i zrozumiałego języka, ustanowionego w art. 4 ust. 2 i art. 5 tej dyrektywy, czy należy uznać, że dane warunki umowy nie są nieuczciwe w sytuacji gdy konsument może zapoznać się z wysokością jakiegoś istotnego składnika treści umowy kredytu (przedmiotem umowy, czyli kwotą kredytu, wysokością rat i odsetkami od tej transakcji) dopiero po zawarciu umowy (nie dlatego, że jest to obiektywnie niezbędne, tylko na mocy stanowiącego tak zapisu, zawartego przez będącą przedsiębiorcą stroną umowy w ogólnych warunkach umowy, który to zapis nie był indywidualnie negocjowany) w drodze jednostronnego oświadczenia woli (choć wskazuje się, że stanowi ono część umowy) dokonanego przez stronę umowy będącą przedsiębiorcą, które to oświadczenie woli jest prawnie wiążące dla konsumenta?
2. W odniesieniu do wykładni możliwości zapoznania się ze wszystkimi warunkami, o której mowa w motywie dwudziestym dyrektywy 93/13, i wymogu jasnego i zrozumiałego języka, ustanowionego w art. 4 ust. 2 i art. 5 tej dyrektywy, czy należy uznać, że dane warunki umowy nie są nieuczciwe w sytuacji gdy w umowie kredytu podaje się jakiś istotny składnik treści umowy (przedmiot umowy, czyli kwotę kredytu, wysokość rat i odsetki od tej transakcji) jedynie wraz ze zwrotem „co celów informacyjnych”, bez objaśnienia, czy fragment podany do celów informacyjnych jest prawnie wiążący, lub czy na jego podstawie mogą powstać prawa i obowiązki?

3. W odniesieniu do wykładni możliwości zapoznania się ze wszystkimi warunkami, o której mowa w motywie dwudziestym dyrektywy 93/13, i wymogu jasnego i zrozumiałego języka, ustanowionego w art. 4 ust. 2 i art. 5 tej dyrektywy, czy należy uznać, że dane warunki umowy nie są nieuczciwe w sytuacji gdy umowa kredytu definiuje jakiś istotny składnik treści umowy przy użyciu nieprawidłowej terminologii, w szczególności jeżeli w umowie kredytu opartej na walucie obcej (w której środki udostępniane na podstawie umowy kredytu są ustalane i zarejestrowane w walucie obcej —zwanej dalej „walutą kredytu” — a obowiązek spłaty tego kredytu spełnia się w walucie krajowej —zwanej dalej „walutą spłaty”—)

(1) podaje się jako kwotę kredytu

— kwotę linii kredytowej, wyrażoną w walucie kredytu; lub

— maksymalny limit kwoty kredytu, określony w walucie kredytu; lub

— wysokość finansowania, o które wnioskuje konsument, określoną w walucie spłaty; lub

— limit wypłaty, określony w walucie spłaty?

(2) jako wysokość rat podaje się maksymalny przewidywalny limit wysokości rat spłaty, wyrażony w walucie kredytu i/ lub w walucie spłaty?

4. W odniesieniu do wykładni możliwości zapoznania się ze wszystkimi warunkami, o której mowa w motywie dwudziestym dyrektywy 93/13, i wymogu jasnego i zrozumiałego języka, ustanowionego w art. 4 ust. 2 i art. 5 tej dyrektywy, czy należy uznać, że dane warunki umowy nie są nieuczciwe w sytuacji gdy w umowie kredytu opartej na walucie obcej (nie dlatego, że jest to obiektywnie niezbędne, tylko na mocy stanowiącego tak zapisu, zawartego przez będącą przedsiębiorcą stroną umowy w ogólnych warunkach umowy, który to zapis nie był indywidualnie negocjowany) przedmiot umowy, czyli kwota kredytu i wysokość rat

(1) są ustalane w walucie kredytu jako konkretna wielkość (która polega wyłącznie na szeregu znaków złożonego z cyfr od 0 do 9), a w walucie spłaty najwyżej za pomocą jednoznacznej metody obliczeniowej?

(2) są ustalane w walucie spłaty jako konkretna wielkość, a w walucie kredytu najwyżej za pomocą jednoznacznej metody obliczeniowej?

(3) są ustalane, zarówno w walucie kredytu jak i w walucie spłaty najwyżej za pomocą jednoznacznej metody obliczeniowej?

(4) nie są ustalane w ogóle w walucie kredytu, a w walucie spłaty są ustalane najwyżej za pomocą jednoznacznej metody obliczeniowej?

(5) nie są ustalane w ogóle w walucie spłaty, a w walucie kredytu są ustalane najwyżej za pomocą jednoznacznej metody obliczeniowej?

4.1. W świetle pytania 4.(5) powyżej, w przypadku gdyby ustalenie konkretnej wielkości i zawarcie jej w umowie kredytu w chwili zawarcia umowy nie było niezbędne, czy nadal zagwarantowana jest możliwość jednoznacznego obliczenia kwoty kredytu w chwili zawarcia umowy, gdy (nie dlatego, że jest to obiektywnie niezbędne, tylko na mocy stanowiącego tak zapisu, zawartego przez będącą przedsiębiorcą stroną umowy w ogólnych warunkach umowy, który to zapis nie był indywidualnie negocjowany)

(1) umowa kredytu nie zawiera konkretnej kwoty kredytu w żadnej walucie;

(2) umowa kredytu zawiera konkretną wysokość finansowania, o które wnioskuje konsument, lub konkretny limit wypłaty, wyrażone w walucie spłaty;

(3) umowa kredytu nie zawiera kwoty kredytu za pomocą jednoznacznej metody obliczeniowej w walucie spłaty, a także

- (4) w odniesieniu do jednoznacznego obliczenia kwoty kredytu w walucie kredytu, składnik obliczenia wskazany w umowie kredytu nie jest precyzyjny, tylko chodzi o zwykły maksymalny limit (konkretne finansowanie, o które wnioskował konsument, lub konkretny limit wypłaty, wyrażone w walucie spłaty)?

4.2.

- 4.2.1. W przypadku gdyby ustalenie konkretnych wielkości i zawarcie ich w umowie kredytu w chwili jej zawarcia nie było niezbędne, w odniesieniu do jednoznacznego obliczenia:

- (1) czy istnieje wymóg prawny, żeby w umowie kredytu ustalono wielkość przedmiotu umowy, czyli kwoty kredytu i wysokości rat spłaty (w przypadku produktów o zmiennej stopie oprocentowania – wysokości rat dla pierwszego okresu odsetkowego), za pomocą metody pozwalającej na jednoznaczne obliczenie w chwili zawarcia umowy; czy też
- (2) wystarczy, by w chwili zawarcia umowy kredytu zawierała ona dające się obiektywnie zidentyfikować parametry pozwalające obliczyć te dane (przedmiot umowy i wysokość rat) dla przyszłej daty (czyli że w umowie kredytu —w chwili jej zawarcia— ustala się tylko parametry, które pozwolą na jednoznaczne obliczenie w przyszłości)?

- 4.2.2. W przypadku gdyby wystarczyło, by wielkość przedmiotu umowy, czyli kwoty kredytu i wysokości rat (w przypadku produktów o zmiennej stopie oprocentowania – wysokości rat dla pierwszego okresu odsetkowego), można było obliczyć w walucie kredytu w przyszłej chwili, to czy ta przyszła chwila (która logicznie rzecz biorąc będzie się pokrywać z chwilą ustalenia kwoty udostępnianych na podstawie umowy środków w walucie kredytu) powinna być obiektywnie ustalona w umowie kredytu w chwili jej zawarcia, czy też ustalenie tej przyszłej chwili może stanowić uprawnienie zależące od wyłącznego uznania strony umowy będącej przedsiębiorcą?

- 4.3. Czy w przypadku produktów o okresowo zmiennej stopie oprocentowania należy uznać, że ustanowienie w odniesieniu do wysokości rat (i włączenie do umowy kredytu w chwili jej zawarcia) konkretnych kwot i/lub jednoznacznej metody obliczeniowej w walucie kredytu i/lub w walucie spłaty dla pierwszego okresu odsetkowego w ramach czasu trwania umowy jest wystarczające, a więc nie ma nieuczciwego charakteru, czy też istnieje prawny wymóg ustalenia (i włączenia do umowy kredytu w chwili jej zawarcia) jednoznacznej metody obliczeniowej w walucie kredytu i/lub w walucie spłaty dla wszystkich okresów odsetkowych w czasie trwania umowy?

- 4.4. Czy jednoznaczne obliczenie można zagwarantować w niemający nieuczciwego charakteru sposób jedynie w drodze zastosowania właściwego wzoru matematycznego, czy może istnieć inny sposób?

- 4.4.1. W przypadku gdyby zagwarantowanie jednoznacznego obliczenia w drodze zastosowania właściwego wzoru matematycznego nie było niezbędne, czy można zastosować wystarczająco precyzyjny opis słowny?

- 4.4.2. W przypadku gdyby zagwarantowanie jednoznacznego obliczenia w drodze zastosowania właściwego wzoru matematycznego nie było niezbędne, czy można użyć nawet języka technicznego (na przykład wyrażeń annuita lub amortyzacja liniowa), bez żadnych dalszych wyjaśnień?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. 1993, L 95, s. 29)